

Carolien van Meerten (32) is vrouw van Jan (36) en moeder van Hannah (9) en Rosaline (3). Jarco (7) overleed op 20 juli 2022. Het gezin woont in Randwijk.

„Hij heeft gedacht aan Zijn genade”

Juditte Bos-ten Hove

„O nze 7-jarige zoon Jarco overleed afgelopen zomer aan een hersenbloeding. Drie dagen na zijn begrafenis belandde mijn man Jan op de hartbewaking vanwege ernstig hartfalen. Zijn situatie is erg zorgelijk. De afgelopen maanden waren intens. Je kunt voor je gevoel niet door, maar je moet. Toch merkten we dat God kracht, troost en ondersteuning schonk. Boven dit artikel staat de eerste regel van Psalm 98:2. Dat vers zong Jarco graag. Hij had in het ziekenhuis van ons een eigen Bijbel gekregen. Daar was hij heel blij mee. Het Woord had voor hem veel meer waarde dan al de andere cadeaus.

Ik kreeg van iemand het boek "Al treft u 't felst verdriet" van John Flavel toegestuurd. Ik las: „Zij die in Christus en in het verbond zijn, sterven nooit te vroeg." Dat raakte mij: alles is in Gods hand. God kan kinderen vroeg rijp maken voor de eeuwigheid. Ze kunnen geestelijk volwassen en toebereid worden voor de hemel, terwijl ze nog zo klein zijn.

Dat herkende ik van Jarco's leven. Hij had een honger naar Gods Woord gekregen en stelde daarover veel vragen. Deze gesprekken waren voor mij zeer waardevol. Ook zong hij veel psalmen en getuigde hij in het ziekenhuis over de Heere Jezus. Iedere verpleegkundige die dienst had, moest zijn Bijbel zien en eruit horen. Er ging wat van hem uit. Ik weet nog dat ik weleens met bewogenheid naast hem zat en wenste dat ik ook zo'n openheid en puurheid had. Hij schaamde zich het Evangelie niet.

Ik hoorde hem, toen hij eenmaal weer thuis was, het eerste couplet van "Eens was ik een vreemd'ling" zingen. Ik vroeg hem of hij de betekenis ervan wist. Jarco kon dat goed uitleggen. Het ging er volgens hem over dat je eerst niet

voelt dat je zondig bent en dat ook niet erg vindt. Maar hoe kun je dan voor God komen te staan als je sterft? Daar was hij mee bezig.

Afgelopen dankdag mochten we met ons gezin terugkijken op de aangrijpende periode vol verdriet, verwondering en zorgen. Toch hebben we met elkaar een lijst mogen maken met punten waar de Heere zo wonderlijk in heeft voorzien. Menselijkerwijs gesproken had Jan achteraf gezien door zijn lage hartfunctie de begrafenis niet kunnen bijwonen, laat staan een toespraak kunnen houden. Maar de Heere gaf dat dit wel lukte. Zo zijn er nog tal van bijzonderheden waardoor God liet zien dat Hij nabij was.

Ik herken in deze bijzondere weg de geschiedenis van Elisa en de olie van de weduwe, uit 2 Koningen 4. De Heere nam eerst haar man weg. Vervolgens wil de schuldeiser haar zonen meenemen wegens geldgebrek. Ze had in huis niets meer dan een kruikje olie. Maar God vermenigvuldigde dat kleine beetje in heel veel, net zolang tot alle vaten vol waren. Zo ervaren wij deze periode ook. God nam Jarco, Zijn kind, weg. Maar Hij geeft ons wat we nodig hebben om dit verlies te kunnen dragen.

Dat Jarco bij de Heere mag zijn, neemt ons verdriet en gemis niet weg. Jezus weende ook bij het graf van Lazarus. Ik heb mijn eigen verdriet, maar Jan, de meisjes en verdere familie hebben dat ook. Als ik mij in mijn verdriet en zorgen verlaten voel, leert dat me dat Gods nabijheid niet vanzelfsprekend is, en dat Hij erom gevraagd wil worden. We voelen ons vaak gedragen, ook doordat anderen meeleven, voor ons bidden en ertoe bewogen worden ons te helpen.

Soms praten mensen weleens over rouwverwerking. Dat vind ik een lastig woord. Het suggereert dat de verwerking een keer is afgerond, terwijl dat volgens mij niet zo is. In plaats van verwerking vind ik verweving passender. We proberen het verlies te verweven met ons leven.”

